

வள்ளுவர் வழியில் நல்ல மாணவராக!

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் பி. தமிழகன்

வள்ளுவர் வழியில்
நல்ல மாணவராக

முதுமுனைவர்
இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாசிரியர்
முனைவர் பி. தமிழகன்

வெளியீடு
தீருவள்ளுவர் நிலையம்

7, இராமன் தெரு, தீருநகர், மதுரை - 625 006.

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	வள்ளுவர் வழியில் நல்ல மாணவராக
ஆசிரியர்	முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்
மொழி	தமிழ்
தாள்	மேப்லிதோ
புத்தக அளவு	தெம்மி (1/8)
பக்கங்கள்	28
விலை	உருவா. 15
உரிமை	ஆசிரியர்க்கு
கணினி அச்சம் : & அச்சாக்கமும்	தி யிரிண்டிங் அவுசு, 6, ரேசுகோர்சு ரோடு, தீருச்சி - 23, தமிழ்நாடு, இந்தியா தொலை பேசி: 0431-2420121
வெளியீடும், நூல் கிடைக்குமிடமும் :	தீருவள்ளுவர் நிலையம் 7, இராமன் தெரு, தீருநகர், மதுரை - 625 006. 9443130603
	பி. தமிழகன் 2, பிச்சையம்மாள் நகர், காசாமலை, தீருச்சி - 23. 99407 04702

பதிப்புரை

'இளமையிற் கல்' என்பது ஓளவையாரின் ஆத்தீக்யடி. 'இளமையிற் கல்வி சிலை (கல்) மேல் எழுத்து'. அதனால் இளமைக்கல்வி, எளிதில் புரியும்; நினைவாற்றலைப் பெருக்கும்; அறிவைத் துலக்கும்; மனத்தைச் சீராக்கும்; மாண்பு உருவாக்கும்; பண்பு வளர்க்கும். (மாண் - பெருமை, உயர்வு). மாண் < மாண்பு. மாண்புக்கு அமைந்தவர் மாணவர். மாண் ஆக்கரும் மாண் நாக்கரும் அவர்.

வினாத் தெரியும் பருவத்திலேயே அறிவு துலங்கத் தொடங்குகிறது. அறிவே ஆற்றல்; அற்றம் காக்கும் கருவி; அறிவே தலைமை ஆக்குவது. அதனால் 'வள்ளுவர் வழியில் நல்ல மாணவராக' என்னும் இச்சிறு சுவடியைப் பெரும் புலமையும், கற்றோர் தமக்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமையும், 550க்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்தவரும், தொடக்கப்பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை ஆசிரியராய் நாற்பத்தைந்தாண்டு பணியாற்றியவரும் நாவன்மை, பாவன்மை மிக்கவரும், நூலாக்கமே மேலாக்கமெனக் கொண்டவருமாகிய **முதுமுனைவர் இரா.இளங்குமரனார்** மாணாக்கருக்காகப் படைத்தளிக்கிறார்.

மாணவர், நல்ல மாணவராக வள்ளுவர் காட்டும் வழிகளை ஆய்ந்து ஆய்ந்து அவற்றில் தோய்ந்து தோய்ந்து தொகுத்தளித்துள்ளார்.

நிற்கக் கற்றல், ஒருமுகப்பாடு, அறிவுச் சிறப்பு, செவிச் செல்வம், கேள்விப் பயன், சொல்வன்மை, அறிவனைச் சார்தல் முதலிய கருத்துகளை நல்ல மாணவராக விரும்புவார்க்குக் கரும்புச் சாறெனத் தருகிறார். தீருவள்ளுவர் நிலையம் தரும் இப்பெட்டகம் உங்கள் கைகளில்!

நளி 20 - 2030
(6.12.2019)

பி. தமிழகன்

வள்ளுவர் வழியில் நல்ல மாணவராக!

கல்வி

பழந்தமிழகத்தில், கல்வி மக்கள் அனைவருக்கும் உரிய பொதுப் பொருளாக இருந்தது. ஆண் பெண் என்னும் இருபாலாருக்கும் கல்வி தரப்பட்டது. உழவர், மருத்துவர், வணிகர், கொல்லர், தச்சர், நெசவர், குயவர், அரசர், அமைச்சர், படையர் ஆகிய அனைவருக்கும் கல்வி தரப்பட்டது. சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களை மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்களும் இவ்வுண்மையை நன்கு அறிவர்.

மூல அலகு

குடும்பம் என்னும் 'மூல அலகு' கொண்டு ஆய்ந்தவர் திருவள்ளுவர். அக்குடும்ப அலகு, படிப்படியே விரிந்து உலகமாகிச் சிறக்க வழிகாட்டியவர் அவர். அதனால், குடும்ப அலகின் முளையாகிய 'மக்கட் பேற்'றைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்கும் போதே, 'அறிவறிந்த மக்கட் பேற்றையே பேறு' என்றும் 'மற்றவை பேறல்ல' என்றும் வரையறுக்கிறார் (61).

அலை வட்டம்

நீர் நிலையில் ஒரு பழம் விழுந்தால் எவ்வாறு சிறிய 'அலை வட்டம்' எழுந்து, பின் அவ்வலை வட்டம் பெரிது பெரிதாக விரிந்து, நீர் நிலையை வளைத்துக் கொள்கிறதோ அப்படியே குடும்பத்தின் அறிவறிந்த மக்கட் பேறு. உலகளாவிய பேறாகத் திகழ வேண்டும் எனத் தெளிந்தார். அதுவே, உலகைக் காக்கும் உயர் நெறி எனக் கொண்டார்,

'ஒரு குடும்பத்தில் நல்ல மகவொன்று பிறத்தலால் அக்குடும்பமும் அக்குடும்பம் சார்ந்தவரும் பெறும் நலங்களினும், உலகம் பெறும் நலம் பெரிதாகும்' என்பது வள்ளுவர் கணிப்பு (68).

உலக நிலைபேறு

வள்ளுவர் பிறந்ததால் ஈராயிரம் ஆண்டுகள் கழித்தும் நாம் அடைந்துவரும் நன்மை எவ்வளவு? உலகம் அடையும் நன்மை எவ்வளவு? இரைட்டு உடன் பிறந்தாரும், எடிசனாரும், நியூட்டனாரும் பிறந்தமையால் உலகம் கொள்ளும் பயன்கள் எத்தனை? அவர்கள் பிறந்த குடும்ப அளவிலோ நன்மை நின்றது? அறிவறிந்த மக்கள், பண்பமைந்த சான்றோர், பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகையர் பிறந்த குடியினும் இப்பேருலகம் அடைந்து வரும் நன்மையை எண்ணியே, 'உலகுக்கு வாழும் உயர்ந்தோர்கள் இருப்பதால் தான் 'உலகம் அழியாமல் நிலை பெற்று வருகிறது' என்றார் திருவள்ளுவர் (996).

மனவளம்

கல்வி என்பது 'மூளை வளம்' மட்டும் அன்று; நெஞ்சு வளம் அல்லது 'மனவளம்' இல்லாத மூளைவளக் கல்வி, அழிவுக்குப் பயன்படுமே யன்றி, ஆக்கத்திற்குப் பயன்படாது. அதனால், மூளையும் நெஞ்சும் ஒருங்கே வளம் பெறச் செய்யும் கல்வியறிவே அறிவு எனக் கண்டார் வள்ளுவர். 'நெஞ்சு வளம் இல்லாத மூளைவளக் கல்வியால் என்ன பயன்? அது கல்வியே அன்று' என்று வருந்தினார் (315).

முறைகேடு

வள்ளுவர் கண்ட மனவளக் கல்வி பற்றி அறிஞர்களும், ஆட்சியாளர்களும், பெற்றோர்களும் சிந்திக்காமல், 'மூளைக் கல்வி தருவதே முறையான கல்வி' என்று கொண்டு விட்டமையால் நாடு நாடாக இல்லை! உலகு உலகாக இல்லை! கற்றவர் நடத்தைக்கும் கல்லாதவர் நடத்தைக்கும், கற்றவர் செய்கைக்கும் கல்லாதவர் செய்கைக்கும் வேறுபாடு இல்லாததுடன், 'கல்லார் மிக நல்லார்' என்று கருதும்படியான நிலையும் உள்ளது. அதனால் வள்ளுவர் வழியில் 'நல்ல மாணவராக' விளங்க விரும்புவார்க்கு இச்சுருக்கக் குறிப்பு நூல் வரையப்படுகின்றது.

கல்வியின் சிறப்பை வலியுறுத்த விரும்பும் வள்ளுவர், கல்லாமையின் குறைகளையும் தீமைகளையும் நன்றாக விளக்குகிறார். அவற்றை அறிந்தாவது அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே என்பது அவர் தம் ஆவல்.

புலமை

அறிவு நுண்ணியது; விரிந்தது; ஆழமானது; அதனை அடைவதற்காக அருமையான ஐம்புலன்கள் நமக்கு அமைந்துள்ளன. அப்புலன்களைக் கொண்டு புலமை பெறாதவன்(ள்) எத்தகைய அழகிய தோற்றமுடையவன்(ள்) ஆனால் என்ன? மண்ணால் செய்யப்பட்ட பொய்(ம்)மைக்கும், வண்ணத்தால் தீட்டப்பட்ட ஓவியத்திற்கும் அவனு(ளு)க்கும் என்ன வேறுபாடு? (407) எதுவும் வேறுபாடு இல்லை ,

அறிவுக்கண்

உயிர்கள் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை உடையன. மாந்தரே ஆறறிவுடையவர். கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் ஐந்து அறிவுகளுடன், சிந்திக்கும் ஆறாம் அறிவும் (மன அறிவும்) உடையவர்கள்! அவர்கள் கண்களும், எறும்புக் கண்களா? வண்டுக் கண்களா? யானைக் கண்களா? புலிக்கண்களா? அறிவுக் கண்கள் அல்லவா! எழுதவும் எழுதியதைப் படிக்கவும் பயன்படும் அறிவுக் கண்கள் அல்லவா!

வண்டும் நண்டும், யானையும் பூனையும் போல எழுத்தறியாக் கண்கள் கண்களா? - 'இந்தக் கடிதத்தைப் படியுங்கள்' என்றால் கையால் தடவிப் பார்த்துப் பார்வை இல்லாதவர்களும் படிப்பறிவு பெற்று வரும் நாளில், கண் பார்வை இருந்தும் 'படிக்கத் - தெரியாது' என்பவரும், கையெழுத்துப் போடவும் தெரியாது என 'கீறல்' போடுபவரும் பார்வையுடையவர் ஆவாரா? கண் இருந்தும் ஒளியில்லாதவர் அவர்! அதனால் எண்ணும் எழுத்துமே மக்களுக்குக் கண்கள் என்றும் (392) கற்றறிந்தவரே கண்ணுடையவர்; கல்லாதவர் கண் என்னும் பெயரால் புண்ணுடையவர் என்றும் (393) கூறினார்.

களர்மண்

மண் வகையிலே 'களர்மண்' என்பது ஒன்று. அது விளைவுக்குப் பயன்படாதது; என்ன பயிர் செய்யப்பட்டாலும் தீய்ந்து பயன் தராது. கல்வி அறிவில்லாதவர், மாந்தர் எனத் தோற்றம் கொண்டு இருந்தாலும், மண் எனத் தோற்றம் கொண்டு விளைபயன் இல்லாத களர்மண் போல அவர் மாந்தர் ஆகார். 'ஏதோ ஒருவர் இருக்கிறார்' என்பதை அல்லாமல் உரிய பெருமைக்கு உரியவர் ஆகார் (409).

விலங்கு

கீளி பேசுகின்றது; நாகணவாய் பேசுகின்றது; மயில் ஆடுகின்றது; குயில் பாடுகின்றது; மாடு வண்டி இழுக்கின்றது; ஏர் உழுகின்றது; யானை புலி முதலியவை கூட பயிற்சியால் ஏவியபடி நடக்கின்றன. ஆனால் அவற்றுக்குக் கல்வி அறிவு உண்டா? சிந்திக்கின்ற திறம் உண்டா? ஏதோ உள்ள அறிவும் பயிற்சியால் வந்த அறிவே! பயிற்சி உள்ள அளவு அமைந்த அறிவே! கல்வி அறிவில்லாத மாந்தர் மாந்தர் அல்லர் கற்றறிவுடையவரே மாந்தர்; மற்றவர் விலங்கு போன்றவர்; பறவை போன்றவர்' (410). ஊர்வன நீந்துவன போன்றவர்.

கல்லாதான்

கல்வி அறிவில்லாத ஒருவன் தன்னை அறிவுடையவனாகக் கருதிக் கொள்வதும் உண்டு; தனக்குச் சொல்லும் ஆற்றல் உண்டு என்று எண்ணிக் கொள்வதும் உண்டு. ஆனால் அவன் ஒன்றைச் சொல்லத் தொடங்கிய அளவிலேயே அவன் அறியாமை பலர்க்கும் புலப்பட்டு விடும் (405).

கல்வி அறிவில்லாதவன் சில வேளைகளில் சிறந்த அறிவாளன் போலப் பேசுவதும் உண்டு. அத்தகு அறிவையும் 'எப்பொழுதும் இருக்கும் கல்வி அறிவு' என்று அறிவாளர் கொள்ள மாட்டார்; ஆதலால் அச்சொல்லை மதியார் (404).

மிதியடி

மிதியடி போட்டுக் கொண்டு சென்றாலும், வீட்டிற்கு வெளியே சென்று திரும்பும் போது மிதியடியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு, காலைக் கழுவிக் கொண்டு, வீட்டுக்குள் வருவதே நம் வழக்கம். படக்கூடாதவை கூட காலில் அறிந்தோ அறியாமலோ பட்டிருக்கலாம். அவற்றையும் வீட்டுக் கொண்டு வந்து விடக் கூடாதே என்பதற்காகச் செய்யும் செயலே காலைக் கழுவுதலாகும். கழுவாக் காலொடு, முற்றம் கடந்து கூடம் கடந்து படுக்கையறைக்கும் சென்று படுக்கையில் அக்கழுவாக் காலை வைத்தல் எத்தகைய அருவறுப்பானது? அது போல்வது கல்வியறிவில்லாதவர் கற்றவர்கள் கூடிய அவைக்குச் செல்வதும் ஆங்கு இருப்பதுமாம் (840).

தற்பகை

கல்வி அறிவில்லாதவர்க்குத் துன்பம் உண்டாக்குவதற்கு வேறு எவருமே வேண்டியது இல்லை; பகைவர் வந்து தான் செய்ய வேண்டும் என்பதும் இல்லை! அறிவு இல்லாதவன் தனக்கு தானே வேண்டிய அளவும் துன்பத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வான் (843).

குடிப்பெருமை

புகழ்மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தால் தான் என்ன? அக்குடும்பப் பெருமைக்குத் தக்கவாறு கல்வியறிவு பெறாமல் இருந்தால் அப்பெருமைக்கு உரியவர் ஆகார். மதிப்பற்ற குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவன் என்றாலும் அவன் கல்வியிற் சிறந்தவனாக இருப்பானேயானால் அவனே உயர்ந்தவனாகப் புகழ்மிக்க குடும்பத்தவராலும் பாராட்டப்படுவான் (409).

நல்லார் வறுமை

கல்வியறிவில்லாதவரிடமும் செல்வம் சேர்ந்திருத்தல் உண்டு. அச்செல்வம் அவனுக்கோ பிறருக்கோ நன்மை செய்வதாகாது. மாறாகத் தீமையும் செய்வதாக அமையும். நல்லவர்களிடத்துள்ள வறுமையைக் காட்டிலும், கல்லாதவர் இடத்துள்ள செல்வமே துன்பம் தருவதாகும். ஏனெனில், நல்லவர் பட்ட வறுமையால் பிறர்க்கு உண்டாகும் நலங்கள்

உண்டாகாமல் தடைப்படும் அவ்வளவேயாம். ஆனால், கல்லாத் தீயோன் செல்வமோ பலரும் கேடடைவதற்கே வழி செய்யும் (408).

அறிவின்மை

‘இல்லாமைமையப் பார்க்கிலும் கொடுமையானது என எதைச் சொல்வது? அவ்வில்லாமைமையே இல்லாமைமையினும் கொடியது ஆகும்’ என்றவர் திருவள்ளுவர் (1041). அவரும், அறிவில்லாமைமைய எண்ணும் போது, அப்பொருளில்லாமை இல்லாமை ஆகாது எனக் கண்டார். அதனால், இல்லாமைகளுள் எல்லாம் தலையாய இல்லாமை அறிவு இல்லாமைமையே; மற்றை இல்லாமைகளை உலகோர் இல்லாமைகளாகக் கருத மாட்டார்’ என விளக்கினார்.

**“அறிவின்மை இன்மையுள் இன்மை பிறிதின்மை
இன்மையா வையா துலகு” (841)**

ஒரு தந்தையும் தாயும் தம் மக்களுக்குத் தேடி வைக்க வேண்டியது பொருட் செல்வமன்று; அறிவுச் செல்வமே என்று திட்டவட்டமாகக் கருதினார். அதனால், அறிவுடைய சான்றோர் அவையில் தம் மகனை ஒருவனாக இருக்க வைப்பதே தந்தையின் (தாயின்) கடமை என்பதை வலியுறுத்தினார் (67).

ஒரு சொல்

கல்வியில் சிறந்த மகன், தன் பெற்றோர்க்குப் பெருமையும் அருமையும் சேர்ப்பன பலவாகலாம். அவற்றுள் எல்லாம் தலையாயது, ‘இம்மகனைப் பெற்ற பெற்றோர் எத்தகைய பெருமைக்குரியவர்’ என்று அவையோரும் அயலோரும் பாராட்டுமாறு அறிவுடையவனாக விளங்குதலாகும் (69, 70) என்று மகனுக்குரிய கடமை ஈதெனக் குறித்தார்.

தோற்றம்

மக்களை மக்களாக்கும் கல்வியை, கண்ணாகும் கல்வியை, செல்வத்தினும் செல்வமாம் கல்வியைத் தம் மகவு பெற வேண்டும் என்னும்

பேரார்வத்தால் பெற்றோர் பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றனர். கல்வி கற்பதற்காகச் செல்லும் பிள்ளை, அங்கே எப்படிக்கற்க வேண்டும்? எத்தகைய சிறப்படைய வேண்டும்? அது, 'ஒருவர் ஒரு செயலில் ஈடுபட்டால் அச்செயலுக்கும் தமக்கும் புகழுண்டாகுமாறு ஈடுபடுதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஈடுபடும் தீறம் இல்லார், அதில் தலைப்படாது இருத்தலே அவர்க்கும் அச்செயலுக்கும் நன்மையாகும்' (236) என்பதாகும்.

நிறைக்குறை

ஒருவன் தன் காலுக்குச் செருப்பில்லையே என்று கவலைப்பட்டான். அப்போது காலே இல்லாத ஒருவன், தன் தோட்கம்புகளின் துணையால் தன் கடமையைச் செய்வதற்குக் களிப்புடன் புறப்படுவதைக் கண்டான். அவனினும் தான், 'பெரிய பேற்றைப் பெற்றிருப்பதாக' உணர்ந்தான்.

அதனால், 'கால், கை, கண், காது முதலிய உறுப்புகள் குறையுடையனவாக அமைதல் குறையுடையனவாகா. அவை இருந்தாலும் இல்லாவிடினும், அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்து செய்ய வேண்டியவற்றைச் செம்மையாகச் செய்யாதிருத்தலே குறையாகும்' (618) என்றார் திருவள்ளுவர்.

நிற்கக் கற்றல்

'எம் மகளாயினும் எம் மகளாயினும் கட்டாயம் கல்வி கற்றல் வேண்டும். அக்கல்வியையும் ஐயமும் திரிபும் இல்லாமல் தெளிவாகக் கற்க வேண்டும்; கற்கத்தக்க நூல்கள் இவையெனத் தேர்ந்து கற்கவும் வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் கற்பதன் பயனை அடைவதற்காகக் கற்றபடியே கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். விதைத்த முளை முளைத்தென்ன, வளர்ந்தென்ன, கதிர்விட்டென்ன, மணி இல்லாத பதராக இருந்தால், முளைத்து வளர்ந்த பயன் இல்லாமை மட்டுமன்று; பட்டபாடுகள் அனைத்தும் வீணப்பட்டவை தாமே' என அறிவுறுத்துகிறார் வள்ளுவர் (191).

ஒப்புக் கல்வி

‘கற்க; கசடறக் கற்க; கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக’ என்ற வள்ளுவர் ஆண்பாலுக்குச் சொன்னாரா? பெண் பாலுக்குச் சொன்னாரா? வள்ளுவக் கல்வி ‘குலக்கல்வி’ அன்று; ‘பாற் கல்வி’ அன்று; ‘பொதுக்கல்வி;’ ‘பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்ற வகையில் கண்ட ‘பிறப்பொப்புக் கல்வி’ !

நானில வளம்

கல்வி குடிவளப் பொருள் மட்டுமா? இல்லை; நாட்டுவளப் பொருளும், நானில வளப் பொருளும் அதுவே. அதனால், பொருட்பாலின் முதல் அதிகாரமாகிய இறை மாட்சியை அடுத்தே கல்வியை வைத்தார். கல்வி நிறை மாட்சியே, இறைமாட்சி என்பதன் குறிப்பு அது. கல்வி அறிவு இல்லானைக் காவலன் எனக் கருதவும் செய்யாதது வள்ளுவம் (383).

ஊற்று

உள்ளூறும் கல்வியை எண்ணும் வள்ளுவர்க்கு, உள்ளூறும் ஊற்று உவமையாகத் தோன்றுகின்றது. கையால் கிளைத்த அளவிலும், காலால் கிளறிய அளவிலும் நீர் சுரப்பது மணல் ஊற்று. அவ்வூற்றுக்கு நீர் எங்கே இருந்தது? அதன் உள்ளேயே இருந்தது! அதுவே தோண்டிய அளவில் வெளிப்பட்டது; அதுபோல் கல்வியும் வெளியேயிருந்து சுரப்பதன்று உள்ளே இருந்தே சுரப்பது! தோண்டிய அளவுக்குத் தகத்தக நீர் சுரப்பது போலக், கற்ற அளவுக்குத் தகத்தகக் கல்வி பெருகும் என்கிறார்.

**“தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு” (396)**

இதனால், ‘உள்ளிருக்கும் கல்வியை வெளிப்படுத்துவதே கற்பித்தல்’ என்று இக்காலத்தவர் கூறும் ஆய்வுக் கருத்தும் வள்ளுவர் வழியே முன்னமே வெளிப்பட்டமை அறியலாம்.

கற்றார்

பணிந்து நின்று கற்க வேண்டும் என்றும், ஆர்வத்துடன் கற்க வேண்டும் என்றும் வள்ளுவர் குறிக்கிறார் (295). நீர் வேட்கையுள்ளோன்

நீர் பருகுவது போலவும், பசித்துயர் உடையோன் உணவு உண்பது போலவும், ஆவலாய்க் கற்க வேண்டும் என்று பிறர் கூறுவர்.

ஒருமுகப்பாடு

கற்கும்போது அக்கல்வியே கருத்தாக மாணவர் இருத்தல் வேண்டும். அவர்களின் கண் ஒன்றைக் காண, வாய் ஒன்றைப் பேச, காது ஒன்றைக் கேட்க, கை ஒன்று செய்ய, கால் தாளம் போட இருக்குமானால் கற்கும் கல்வி பதியுமா? கற்பிக்கும் அல்லது கற்கும் கடமையிலேயே, கண்ணும் காதும் கருத்தும் எல்லாம் ஒருமுகப்பட்டுக் கற்றல் வேண்டும். அவ்வாறு கற்ற கல்வியே ஒருமுறை கேட்ட அளவில் பலமுறை கேட்ட பயனைச் செய்யும். இவ்வாறு ஒருமுகப்பட்டுக் கற்கும் கல்வியை 'ஒருமைக் கண் தான் கற்ற கல்வி' என்பார் திருவள்ளுவர். அவ்வாறு ஒருப்பட்டுக் கற்ற கல்வியே, வாழும் நாளெல்லாம் மறந்து போகாமல் நிற்கும் என்கிறார் (398).

நூறு நாள் ஓதி ஆறுநாள் விடத் தீர்வது கல்வி ஆகாது. இரண்டு முறை கேட்பால் அதனை அப்படியே சொல்ல வேண்டும் என்றும், ஒருமுறை பார்த்தால் அதனை அப்படியே எழுதிவிட வேண்டும் என்றும் அதுவே சிறந்த கல்வி என்றும் ஒளவையார் கூறுவார்.

துமுக்கி (துப்பாக்கியால் சுடும் ஒருவர் எவ்வளவு கூர்மையாகக் குறிபார்க்கிறார். கைகால் ஆபாமல், கருவி அசையாமல், கண் இமையாமல் கருத்தை ஒருப்படுத்திச் சுட வேண்டியதற்குக் குறிவைக்கிறார் அல்லவா! அக்கொலைக்குரிய முயற்சியே ஒருமுகப்பட்ட குறியாக இருக்கவேண்டுமானால் 'கலை'க்குரிய முயற்சிக்கு, அவ்வொருமைப்பாடு வேண்டாவா?

நல்வழிச் செல்லுதல்

ஒரு வண்டியை ஓட்டுகிறோம். அவ்வண்டி மாட்டு வண்டியானால் என்ன, குதிரை வண்டியானால் என்ன, மிதிவண்டியானால் என்ன, உந்து வண்டியானால் என்ன அவ்வண்டி போகும் போக்கிலேயே விட்டுவிட்டால் என்ன ஆகும்? தீக்கு திசை, ஓரம் சாரம், குண்டுகுழி, முள்முடல் ஆகியவற்றைப் பார்த்து ஓட்ட வேண்டாவா? வண்டி ஓட்டம் போல்வது தானே,

வாழ்வு ஓட்டம்! அவ்வோட்டத்தை இயக்கும் இயக்கி எது? அறிவு தானே! அதனால் போன இடத்திற்குப் போகவிடாமல் தீமையில் இருந்து விலக்கி நல்ல வழியில் செலுத்துவது அறிவே ஆகும் என்றார் வள்ளுவர்.

**“சென்ற இடத்தால் செலவிடாது தீதொர்இ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு” (422)**

கல்வி ஓட்டம் ஓடுவதற்கும், போன போக்கில் மனத்தைப் போகவிடாமல் அடக்கி, நல்லவழியில் ஒருமுகமாகச் செலுத்தினால் தான் செலுத்திப் பழகினால் தான் பின்னே வரும் வாழ்வியக்கத்திற்கும் அப்பயிற்சி உதவும் என நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அறிவு என்பது என்ன என்பதையும் அதன் சிறப்பென்ன என்பதையும் தீருவள்ளுவர் நன்றாகக் கூறியுள்ளார்.

அறிவு

எப்பொருள் எவ்வியல்பு உடையதாகத் தோற்றத்தில் தெரிந்தாலும், அதனை அப்படியே ஒப்புக் கொள்ளாமல் அதில் அமைந்துள்ள மெய்ம்மையைக் கண்டு கொள்வதே அறிவாகும் (355).

எப்பொருள் பற்றி எவரெவர் சொல்லக் கேட்டாலும் சொல்பவரைப் பற்றிக் கருதாமல் சொல்லப்படும் பொருளில் உள்ள மெய்த்தன்மை இன்னதென்று கண்டு கொள்வதே அறிவாகும் (423).

சான்றோர்களும் அறிஞர்களும் எவ்வாறு வாழ்கின்றனர் என்பதை நன்றாக அறிந்து கொண்டு, அவர்கள் வாழ்வோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்டு அவர்களைப் போல் வாழ்வதே அறிவுடையதாகும் (426).

அறிவுடையவர் என்பவர் பின்னே வரக் கூடியவை இவை என்பதை நன்றாக அறிந்து கொள்ள வல்லவர் ஆவர். அவ்வாறு அறிந்து கொள்ளாதவர் அறிவுடையவர் ஆக மாட்டார் (427)

பின்னே வரக் கூடியவை இவை என்பதை முன்னரே அறிந்து கொள்ளவல்ல அறிவுடையவர்க்கு, அதிர்ச்சியடையத் தக்கதாகிய துன்பம் எதுவும் வராது (429).

மற்றவை எவை இருந்தாலும் சரி; இல்லையாயினும் சரி; அறிவு என்பதொரு பொருள் உடையவரே எல்லாப் பொருளும் உடையவர், மற்றைப் பொருள்கள் எல்லாம் இருந்தும் அறிவு என்னும் பொருள் இல்லாதவர் என்றால், அவர் எல்லாப் பொருள்களும் இல்லாதவரே ஆவர்.

**“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவினார்
என்னுடைய ரேனும் இவர்” (430)**

அறிவுச் சிறப்பு

எத்தகைய உயர்ந்த செல்வங்கள் எனினும் அவையெல்லாம் ஒருவகையால் கேடு செய்வனவேயாம். ஆனால் எவ்வகையாலும் கேடு செய்யாத உயர்ந்த செல்வமாவது கல்வியேயாம் (400).

எத்தகைய தேர்ந்த நுண்ணிய படைக்கருவி என்றாலும் அது காக்கத் தவறுகின்ற பொழுதும் நிலையும் உண்டு. ஆனால், அறிவு என்னும் படைக்கருவியோ எந்நிலையிலும் தன்னையுடையானைக் காக்கத் தவறுவது இல்லை.

எத்தகைய வலிய பாதுகாப்பு அரணமாக இருந்தால் கூட, பகைவர் உட்புகுந்து அழிக்கத் தக்க நிலைமை ஏற்பட்டு விடுவது உண்டு. ஆனால், அறிவு என்னும் பாதுகாப்பு அரணமோ. எத்தகைய பகைவராலும் உள்ளே புகுந்து அழித்தற்கு முடியாத சிறப்புடையதாகும் (421).

கல்வி வல்லவர் எந்நாட்டினராயினும் என்ன, எவ்வூரினராயினும் என்ன; அவர்க்கு எல்லா நாடும் அவர் நாடேயாம்; எல்லா ஊரும் அவர் ஊரேயாம்; அவ்வாறான உலக உரிமையும் உலக உறவும் தருவது கல்வியே யல்லவோ! அக் கல்வியின் பெருஞ் சிறப்பைக் கண்ணீரில் கண்டு கொண்டிருந்தும் கூட, ஒருவர் தம் உயிருள்ள அளவும் கற்றுக் கொண்டிராமல் வீணாகப் பொழுது போக்குவது எதற்காகவோ? (397).

**“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்”
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு.**

கல்விக் காதல்

கல்வியறிவின் சிறப்புகளாக இவ்வாறெல்லாம் வள்ளுவர் கூறுவதன் நோக்கம் என்ன? மாந்தர்காள் இங்கே வாருங்கள்! மாந்தரை மாந்தராக்கும் பொருள், அவரைத் தெய்வமாக்கும் பொருள், அவரை எந்நிலையிலும் கைவிடாத பொருள், எத்தகு துன்பமும் ஊட்டாத பொருள், என்றும் பாதுகாப்பாக உடனிருக்கும் பொருள், உடையானை அன்றி உலகையும் உய்யச் செய்யும் பொருள் கல்வி என்னும் சுவைக்கனியே ஆகும். அக்கனி காலமெல்லாம்-இன்ன பருவம் என்று இல்லாமல் எல்லாப் பருவங்களிலும்- கருதிய அளவில் கையில் எளிமையாகக் கிடைப்பதற்கு வாய்ப்பு இருந்தும் அதனைக் கண்டு கொண்டு நலம் பெறாமல் கருங்காய்களைத் தேடித் தேடித் திரிகின்றீர்களே; இஃது அறிவுடைமை தானா (100), எனக்கூவிக் கூவிக் கூறுகிறார். உலகெல்லாம் கற்றுணர வேண்டும் என்னும் 'கல்விக் காதல்' அவர்க்கு அத்தகைத்து!

வளர் கல்வி

நான்கு சுவர்க்குள் வருவது மட்டும் கல்வியன்று; நூலளவுடன் நிற்பதும் கல்வி அன்று; அவற்றினும் மிக்க விரிவுடையது கல்வி, பெற்றோர் தந்த பிறவிக் கொடையாலும், ஆசிரியர் தந்த அருங்கொடையாலும், நூல் தந்த நுண்கொடையாலும், உடன் பயில்வோர் தந்த உயர் கொடையாலும், பெருமக்கள் தந்த பெருங்கொடையாலும், புலங்கள் வழியாகக் கண்டும் கேட்டும் சுவைத்தும் முகர்ந்தும் தொட்டும் அறியும் புகழ்க் கொடையாலும், எண்ணியும் நினைந்தும் எழுதியும் பேசியும் வரும் எழிற்கொடையாலும், செய்தும் வணைந்தும் புனைந்தும் வரும் செழுங்கொடையாலும் காலமெல்லாம் பெருகி வருவது கல்வி. அறிய அறிய அறியாதவை இவை என்பதை அறியச் செய்வது கல்வி (1110). இத்தகு வளமிக்க கல்வி ஓரிடத்தின் அளவிலோ, ஒரு காலத்தின் அளவிலோ அடங்கி விட்டதாகுமா?

கேள்வி

இனிக் கற்கும் பருவம் இருந்தும், கற்கத்தக்க வாய்ப்பும் துணையும் இல்லாதவர் இலரா? பெற்றோர் இன்மை, வழிகாட்டல் இன்மை,

பொருள் இன்மை இன்னவற்றால் கற்க முடியாதவரும் உள்ளனர் அல்லரோ! இத்தகைய கல்விக் கண் பெறுவதற்கு வழி என்ன? கல்லா விலங்காகவே அவர்கள் காலமெல்லாம் இருந்துவிடத்தான் வேண்டுமா? தக்க ஆசிரியரை அடுத்துக் கற்க வாய்ப்பவர் எனினும் அவ்வாசிரியர் கற்பித்த அளவிலும், அங்குக் கற்பிக்கப்பட்ட நூல் அளவிலும் கல்வி முற்றுப் பெற்று விட்டதாகுமா? கால மெல்லாம் கற்க வேண்டும் என்ற வள்ளுவர் (397). அவ்வாறு கற்க வழி கூற மறந்தார் அல்லர். அதற்காகவே 'கேள்வி' என்பதோர் அதிகாரத்தை நாட்டினார்.

வைப்பு

'கற்றவனுக்கும் கேள்விச் செல்வம் வேண்டும்; கல்லாதவனுக்கோ கேள்விச் செல்வம் கட்டாயம் வேண்டும். முன்னவன் கேள்வி வாய்ப்பை இழந்தாலும் கல்வி வாய்ப்பாவது உண்டு. ஆனால் கல்லானுக்குக் கேள்வி வாய்ப்பும் இல்லையானால் அவன் அடையும் அறிவு தான் என்ன உண்டு' என நினைந்து, கல்வி கல்லாமைகளுக்குப் பின்னர்க் கேள்வியையும் அறிவுடைமையையும் வைத்தார் வள்ளுவர். கல்வியால் மட்டும் போதாது; கேள்வியால் மட்டும் நிரம்பாது; கல்வி கேள்வி ஆகிய இரண்டும் கூடிய வழியே சிறந்த அறிவுடைமை உண்டாம் என்பது அவர்தம் வைப்பு முறை வளமாகும்.

கனிச்சாறு

கனியாக உண்பது கல்வி என்றால், கனிச்சாறாகக் குடிப்பது கேள்வியாகும். ஒரு மணி நேரம் அவரோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன்; ஒரு நூறு நூல்களைக் கற்ற பயன் உற்றேன்; ஒரு மணி நேரம் அவர் பொழிவைக் கேட்கும் வாய்ப்புப் பெற்றேன்; காலமெல்லாம் கற்க வேண்டும் நூல்களையெல்லாம் கற்ற பேற்றைப் பெற்றேன், 'அவரோடு உரையாடிக் கொண்டு உலவுவது என்பது என்ன? ஓர் அருமையான நூலகத்துடன் உவப்பாக உலா வருவது போன்றது' - என்றெல்லாம் கேள்விக் காதலர் தாம் பெற்ற சுவை நலத்தைச் சொட்டச் சொட்டக் கூறும் சொற்களே கேள்விச் சிறப்பை வெளிப்படுத்தும்.

கேட்க

'கற்றவன் கேட்க' என்று கட்டளையிட்டார் அல்லர் வள்ளுவர். கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க' என்றார் (414). ஒளியமைந்த கண்ணைப்பெற்றிருந்தும் எண்ணும் எழுத்தும் அறியாமல் புண்ணாக்கிக் கொண்ட கல்லாதவன், ஒளியமைந்த காதைப் பெற்றிருந்தும் கேள்வி நலம் பெறாமல் செவிடனும் ஆகிவிடக் கூடாதே (418). ஒரு பொறியைக் கெடுத்துக் கொண்ட அளவில் நில்லாமல் இரண்டாம் பொறியையும் அதன் மேலேயும் மேலேயும் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதே என்னும் இரக்கத்தால் 'கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க' என்றார்.

ஊற்று நீர்

ஆற்றுப் பெருக்குள்ள காலம் ஒன்று; ஆற்றுப் பெருக்கு அற்றுப் போன காலம் மற்றொன்று; ஆற்றுப் பெருக்கு அற்றுப் போனதென நீர்வளம் கொள்ள விரும்புவார் கையைக் கட்டிக் கொண்டு இருப்பரோ? இருப்பின் அவரினும் மடவர் தாம் எவர்?

நீர்வளம் கொள்ள விரும்புவார் ஆற்று மணலைத் தோண்டி ஊற்று வழியால் நீர்வளம் கொள்வது தானே கண்கூடான காட்சி. அவ்வாறே உரிய பருவத்தில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு இழந்து போய் விட்டாலும் கூட அறிவுடையோர் கூறுவனவற்றைக் கேட்டேனும் அப்பேரிழப்பை ஓரளவால் குறைத்துக் கல்விப் பயன் பெறலாமே என உவமை வழியாகக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

வாய்ச்சுவை

இன்னொரு காட்சியையும் கருதுகிறார் வள்ளுவர் வாய்க்குச் சுவை இங்கே கிடைக்குமா? அங்கே கிடைக்குமா? எங்கொங்கெல்லாம் எவ்வெச்சுவை கிடைக்கும்? என்று தேடித் தேடித் திரிகின்றார்களே! இவ்வாறு, செவிக்குச் சுவை எங்கொங்கு கிடைக்கும் என்று தேடித் திரிய வேண்டாவா? அப்படித் தேடித் திரிபவர் அல்லரோ கேள்விச் சுவை அறிந்த அறிவு விரும்பியர் என்கிறார் (413).

செவிச்சுவை

அப்படித் தேடித் திரியும் அறிவு விரும்பியார்க்குச் சுவை சுவையாய் வகை வகையாய் விருந்துணவே-விழா உணவே - கிடைத்தாலும்கூட அவற்றைப் பெற ஓடித் திரிவரோ? மாட்டார்! அவர் விரும்பும் செவிச்சுவை கிடைத்தற்கு இல்லாத பொழுதில் சிறிய அளவிலே வாய்ச்சுவையை விரும்பிச் செல்வர். ஏனெனில், செவிச்சுவை என்பன எட்டு அல்லவோ? நாச்சுவை என்பன ஆறுதானே! அச்சுவை தானும் ஆறிப் போனால் அற்றுப் போகுமே! அன்றியும் மீண்டும் உண்டால் தானே அச்சுவை உண்டாம்? கேள்விச் சுவை போல நினைக்கும் போதெல்லாம் இனியாதே! என நீள எண்ணுகிறார் வள்ளுவர் (412).

இருப்பா? இறப்பா?

'வாய்ச்சுவை வாய்க்குமா, வாய்க்குமா என்று தேடித் திரிந்து கொண்டு, செவிச் சுவைக்கு வாய்ப்பு இருந்தும் செவிக் கொள்ளாமல், விலங்கோடு விலங்காக இருக்கும் மக்கள், உயிரோடு இருந்தால் தான் என்ன? இறந்து போனால் தான் என்ன? ஒன்றுதான்' (420) என எண்ணுகிறார்.

அருமை மிக்க மாந்தப் பிறவியை அடைந்தும், அப்பிறவிக்குரிய செயலைச் செய்யாமல், விலங்காக வாழும் வாழ்வு ஒரு வாழ்வார்? என்னும் ஏக்கத்தில் பிறந்த சொல் இது! இவ்வாறு இடித்துக் கூறினாலேனும், இழந்த காலம் போக, இருக்கும் காலத்தளவிலாவது கேள்விச் செல்வம் பெற மாட்டாரா? என்னும் பேரெண்ணமே இவ்விடிப் புரையாக வெளிப்பட்டதாம்.

செவிச்செல்வம்

வழியிலே கிடைக்கும் செவிச் செல்வத்தை விடக் கூடாது என்றால், வகுப்பிலே கிடைக்கும் செவிச் செல்வத்தை நல்ல மாணவர் விடலாமா? சருக்கரைப் புலவர் என்பார் ஒருவர். அவர் பேசும் அவையிலே கூறுவதுண்டு. நான் பேசுவதைக் காசு கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும் என்பது இல்லை! காது கொடுத்துக் கேட்டால் போதும் என்பார். காது கொடுத்துக் கேட்பது என்ன கடினமானதா? எனத் தோன்றும். ஆனால், அவைகளில்

பேசுவர் எவர்? கேட்பவர் எவர்? என்று கண்டு கொள்ள முடியாவகையில் பேசுவார் இலரா? நீங்கள் பேச்சை நிறுத்துகிறீர்களா? நான் பேச்சை நிறுத்தவா? என்று வினாவும் பொழிலாளர் இலரா? அதனால் தான் செவியை வாயாகவும் நெஞ்சை வயிறாகவும் கொண்டு கேள்வியாம் உணவை விருப்பத்தோடு உண்ண வேண்டும். என்றனர். (நன்னூல் 50)

ஒருமுகக் கேள்வியர்

விவேகானந்தரின் இளமைப் பெயர் நரேந்திரன் என்பது. அவர் வகுப்பில் பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் கண்கள் மூடியிருந்தன. அசைவு இல்லாமல் அமர்ந்திருந்தார். அவர் உறங்குகிறார் என ஆசிரியர் எண்ணிவிட்டார் வகுப்பில் பாடம் கற்பிக்கும் போது கண்ணூறக்கமா? என்று கண்டித்தார் ஆசிரியர். உறங்கவில்லை; உங்கள் பாடத்தை ஒன்று விடாமல் கேட்க வேண்டும் என்று கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஒருமுகமாகக் கேட்டேன் என்றதுமன்றி, அன்று ஆசிரியர் கற்பித்த எல்லாச் செய்திகளையும் ஒன்று விடாமல் கூறினார். ஆசிரியரும் மாணவர்களும் வியப்புற்றனர்; நரேந்திரரின் அவ்விளமைப் பயிற்சி பின்னே எப்படி விரிந்தது? நாளொன்றுக்குப் பத்தாயிரம் பக்கமும் படிக்க உதவிற்று!

தமிழகத்துப் பொன் விளைந்த களத்தூரில் பிறந்த ஒருவர் வீரராகவர் அவர் பிறவிலேயே கண்ணொளி இல்லாதவர். அவர் பெருமிதத்துடன் கூறுகிறார். ஏடு ஆயிரம் கோடி எழுதாது தன்மனத்து எழுதிப் படித்த அறிவாளன்; இமய முதல் சேது நாடு வரை இணையில்லாப் படிப்பாளன் என்பது அது. அவ்வாறே பழனி மாம்பழக்கவிச் சிங்க நாவலர், திருக்குறள் எண்வகை நினைவுக்கலை ஏந்தல் இராமையனார் போன்றவர்கள் கேள்விச் செல்வமே செல்வமாய் புலமையில் தலைநின்ற பெருமக்கள் ஆவர்.

மணித்துளியுள் மணி

இத்தகைய உலகியல் கண்டமையால் வள்ளுவர் எவ்வளவு சிறிய அளவு என்றாலும் குறைவில்லை. அச்சிறிய அளவுக் கேள்வியும் பெரிய பயனைச் செய்து விடும் (416) என்றார். மணிக்கணக்காகக் கேட்பால் மட்டும்

தான் பயனா? மணித்துளி அளவில் கேட்ட மணியான கருத்து ஒன்று, ஆழமாகப் பதிந்து விட்பால், பதியப் பெற்றவனை அது மணியாக்கி விடாதா?

கடப்பாறைக்கம்பி

கடப்பாறைக் கம்பியைப் பாறையில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பாட்டி. ஏன் தேய்க்கிறாய்? எனக் கேட்டான் பேரன் ஒரு குடைக்கம்பி வேண்டும் அதற்காக என்றாள் பாட்டி. குடைக்கம்பிக்காகக் கடப்பாறைக் கம்பியைத் தேய்க்க வேண்டுமா? தேய்க்க என்ன பாடு? என்றான் பேரன் தேய்த்துக் காட்டுகிறேன் என்றாள் பாட்டி. அப்படியே செய்தாள். செய்ததுடன், கடப்பாறைக் கம்பியைத் தேய்த்துக் குடைக்கம்பி செய்ய முடியும் போது, கணக்குப் பாடத்தைத் தானா முயன்று கற்றுவிட முடியாது? எனப்பேரனைப் பார்த்து வினாவினாள் பாட்டி பேரன் கணக்கில் கடையனாக இருந்தவன், தலையன் ஆனான்! ஒரு சிறிய கேள்வி எவ்வளவு பெரிய பயனைத் தந்து விடுகின்றது?

உளக்கமுடைமை

வணிகத்தில் நொடித்துப் போன ஒருவர், உளரை விட்டுக் கிளம்பினார். உள்ளம் அலைக்கழித்தது. தற்கொலைக்கு ஏவியது. போகும் வழியில் ஒரு கூப்பம். பொழிவாளர், உள்ள முதல்களில் எல்லாம் உயரிய முதல் உள்ளமே ஆகும்; உள்ளம் உடைமை உடைமை பொருளுடைமை நில்லாது நீங்கி விடும்; உடையார் எனப்படுவது உளக்கம்; தளராத உளக்கமுடையவனிடத்துச் செல்வமே தம் கேட்டு வந்து சேரும்; உளக்கம் உடையவர் ஆக்கம் இழந்தோம் என்று வருந்தார். வெள்ளம் போலத் துயரம் அடுக்கி வந்தாலும், உளக்கமுடையவன் உள்ளத்தால் எண்ணிய அளவில் ஒழிந்து போம்; உளக்கமே கையில் உள்ள கரையாச் செல்வம் என்றெல்லாம் திருவள்ளுவர் சொல்லும் உளக்க முடைமையை விரித்துரைத்தார். தாம் இழந்தது உளக்கமே அன்றி ஒன்றும் இல்லை. அவ்வூக்கம் இருந்தால் ஒன்றுக்கு ஒன்பது பங்கு என்ன ஒன்பதாயிரம் பங்கு தேடலாம் எனத் துணிந்தார். “எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்” (66) என்றபடி வெற்றி கண்டார். கேள்விச் சிறப்பல்லவா இது.

ஊன்றுகோல்

கால் வலுதாக இருக்கிறது; உடல் தெம்பாக இருக்கிறது, எனினும் வழக்கல் நிலத்தில் நடக்கும் போது நீரும் சேறும் அமைந்த வழக்கல் நிலத்தில் நடக்கும் போது எத்தகு விழிப்பானவனையும் தெம்பானவனையும் கூட, வழக்கி விழ வைத்து விடுகின்றது. அந்நிலையில் ஊன்றுகோல் ஒன்று இருந்தால் வழக்கி விழாமல் காக்கும் அல்லவோ! அது போல் வாழ்வில் சோர்வு தளர்வு துன்பம் இழப்பு முதலியவை உண்டாகும் நிலையில், உள்ளத்தில் உறுதி மிக்கவர் கூட தளர்ந்து விடுவதுண்டு. அத்தகுநிலையில் நல்லறிஞர் சொல்லி உதவும் சொற்கள் தளர்ச்சி இல்லாமல் காக்கும் (415)

கேள்விப்பயன்

கேள்விச் செல்வம் உடையவர் கேட்டுக் கேட்டுத் தழும்பேறிய பயிற்சியின் முதிர்ச்சியால், பண்பாடு, மிக்கவராகத் திகழ்வார். பணிவும், இனியவை கூறலும், பிறரை மதித்து ஒழுகுதலும் ஆகியவை எல்லாம் தாமாகவே அவரை வந்து அடையும்(419).

நுண்ணிய கேள்விச் செல்வம் உடையவர், எவர் எவ்வாறு கூறினும் அதன் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் திறம்பெறுவார்; பிழையாகவும் ஒன்றை அறிந்து கொள்ள மாட்டார். அறிவிலாவகையில் எந்த ஒன்றைச் சொல்லி விடவும் மாட்டார் (417)

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும் போது கேள்வி எனப்படும் செல்வமானது வேறு எந்த எந்தச் செல்வங்களுக்கும் உயர்ந்ததொரு செல்வமாகுமே அன்றிப் பிற செல்வங்களுக்கு ஒப்பானதாக மாட்டாது (411). அச் செல்வம் அடைவதற்குக் கைம் முதலாக வேண்டுவது ஆர்வம் என்னும் ஒன்று தானே! வேறென்ன இழப்பு உண்டு! இழப்பெதுவும் இல்லாமல் இணையற்ற கேள்விச் செல்வத்தைப் பெறாமல், இழத்தல், அறிவாகுமா?

இளம்

உன் நண்பனைச் சொல், உன்னைப் பற்றிச் சொல்லி விடுகிறேன் என்பதொரு மேலை நாட்டுப் பழமொழி. நம் வள்ளுவரோ நட்பைப் பற்றி

ஓரதீகாரமா கூறினார்? நட்பு, நட்பாராய்தல், பழைமை, தீநட்பு, கூடாநட்பு என ஐந்ததீகாரங்கள் ஒரு தொடராகக் கூறினார் (79-83) பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினம் சேராமையென்பவற்றையும் வைத்தார். (45,46) அறிவுடைமையை அடுத்தே குற்றங்கடிதலையும் (44) அதனை அடுத்தே இவற்றையும் வைத்தார். ஏனெனில் அறிவுடையார், தம் அறிவில் தாமதம் அமைய வேண்டுமெனின் குற்றமில்லாமல் தீகழ வேண்டுமெனின்- பெரியாரைத் துணைக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் சிற்றினத்தினரைச் சேரலாகாது என்பதும் அறிவு வறுத்தற்காகவே யாம்.

இனச் சார்பு

வளர்ந்த பெரியவர்களே இனச்சார்புக்கு ஆட்பட்டு விடுவர். சார்ந்ததன் வண்ணமாகி விடுவர். அவ்வாறாக வளர்ந்து வரும் இளைஞர், காளையர், இளைஞையர், கன்னியர்- ஆகியவர் நிலை என்ன ஆகும். பதினகவைப் பருவத்தரை- குழந்தையரும் அல்லாத வளர்ந்தவரும் அல்லாத - இரண்டற்கும் இடைப்பட்ட பதினகவைப் பருவத்தரைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை,

முதன்மை

பயிற்சிக் களத்திலேயே நல்ல நண்பரைத் தேர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். முதல்வனாக இரு அல்லது முதல்வனோடு இரு என்பது பழமொழி. முதன்மை என்பது கல்வி முதன்மை மட்டுமன்று; பண்பு முதன்மையும் குறிப்பதே. அத்தகைய மாணவரை நண்பாகக் கொண்டிருப்பின் அறிவும் பண்பும் ஒருங்கே சிறந்து விளங்க வகையுண்டாகும்.

கற்றலில் இனம்

ஆசிரியர் வழியாகக் கற்றுக் கொள்ளும் பாடம் குறித்து நன்னூல் நல்லதொரு செய்தியைக் கூறுகின்றது. (ஆசிரியர் உரைத்தவற்றை முழுமையாக வாங்கிக் கொள்ளும் திறம் இருந்தாலும் அதில் கால்பங்கையே பற்றிக் கொள்ள முடியும். தன்னோடு படிக்கும் மாணவர்களுடன் பழகும் வகையால் ஒருகால் பங்கும். கற்றுக் கொண்ட

செய்தியைப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லும் வகையால் எஞ்சிய அரைப்பங்கும், கூடிக் கல்வி முழுமை பெறும் என்கிறது அது (44,45)

அந்நூலில், உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு ஆகிய வழக்குகளை அறிதல், பாடத்தை வரப்படுத்தல், ஆசிரியரிடம் கேட்டவற்றை மீளவும் நினைத்தல், அவற்றில் தெளிவு உண்டாகும் அளவு அவரிடம் மீளவும் கேட்டல், தன்னொத்த மாணவர்களுடன் கூடிப்படித்தல், அவர்களிடம் வினாவுதல் அவர்கள் வினாவுவனவற்றுக்கு மறுமொழி கூறுதல் என்பனவற்றைக் கடமையாகக் கொண்டால் மடமை அகன்றுவிடும் என்றும் கூறுகிறது (41) இவற்றை அறிந்தால் சேரிடம் அறிந்து சேர வேண்டிய கட்டாயம் நன்கு புலப்படும்.

இனநலம்

திருவள்ளுவர் ஒருவனுக்கு நல்லவர் கூட்டத்தினும் மேலான துணை எதுவும் இல்லை; அவ்வாறே தீயவர் கூட்டத்தினும் தொல்லைப்படுத்துவதும் இல்லை என்கிறார் (460).

மனத்தூய்மையும் செய்கைத் தூய்மையும் ஆகிய இரண்டும், சேர்ந்த இனத்தின் தூய்மையால் சேரும் என்றும் (455), மன நலம் நன்றாக வாய்த்திருந்தால் தான் பெருநலமாம் (458) என்றும், தக்கவர்களை நெருங்கி இருக்கும் ஒருவனைப் பகைவரே எனினும் கெடுத்துவிட முடியாது என்றும் கூறுகிறார்.

**“தக்கார் இனத்தனாய்த் தானொழுக வல்லானைச்
செற்றார் செயக்கிடந்த தில்” (446)**

தம்மினும் தகுதிவாய்ந்த பெரியவர் தமக்கு வேண்டியவராக வாய்ப்பது வலிமைகள் எல்லா வற்றினும் வலிமை யாம் (444) என்றும் கூறுகிறார்.

நிலத்தின் தன்மைக்குத் தக்கவாறு நீரின் தன்மையும் மாறிவிடும். அது போல் மாந்தர்க்கு அவர் சார்ந்த கூட்டத்திற்குத் தக்கவாறு அறிவு மாறிவிடும் (452) என்றும் எச்சரிக்கிறார்.

மடி

நன்னிலை அடைய விரும்புவார்க்கு ஆகாத இயல்புகளுள் ஒன்று மடி என்னும் சோம்பலாகும். சோம்பல், சுறுசுறுப்பாக இருக்க வேண்டிய இளம்பருவத்திலேயே ஏற்பட்டு விடுமானால் காலமெல்லாம் உண்டாகும் கேட்டைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. பயன்படுத்தப்படாத இரும்பு என்ன ஆகிறது? அதில் தோன்றிய துருவே அதனை அழித்து விடுகின்றது. அதுபோல் சோம்பல் உடையவனை அழிக்க வேறொன்று வேண்டுவதில்லை.

குடும்பம் என்பது ஒரு குத்துவிளக்கு என்பர். அவ் விளக்கில் நாள்தோறும் ஒளியேற்றும்போது அதன் திரிகளைத் திருக்கி கருக்குகளை எடுப்பர். இல்லாவிடின் விளக்கு திரி பற்றாது; எரியாது. அது போல் குடும்பம் என்னும் விளக்கிலும் சோம்பல் (மடி) என்னும் கருக்குப் பற்றாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் திருவள்ளுவர் (601)

மேலும், செயலாற்றுதலில் கால நீட்டிப்பு, மறதி, சோம்பல், மிகுந்த உறக்கம் என்னும் நான்கும், யாம் கெட்டுப் போக வேண்டும் என்று எண்ணுபவர் அணியும் அணிகலங்கள் என்றும் அருமையாகக் கூறுகிறார். சோம்பல் என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவையே கால நீட்டிப்பு, மறதி, மிகு உறக்கம் என்பவையாம். இவை இளமைப் பருவத்திலேயே வந்துவிட்டால், முதுமையில் அவற்றின் கூத்தாட்டம் எப்படி இருக்கும்?

தந்நம்பிக்கை

சோம்பல் கூடாது என்றால் சுறுசுறுப்பு வேண்டும் என்பது தானே பொருள்! சுறுசுறுப்பாக இருப்பவர்க்கும் தந் நம்பிக்கை இல்லாத எவரும் எடுத்த செயலை வெற்றியாக முடிக்க முடியாது. அதனால், இச்செயலைச் செய்து முடிக்க எமக்கு முடியுமோ என்று எண்ணித் தளராமை வேண்டும்; அவ்வாறு தளராமை உண்டாயின் எடுத்த செயலை முடித்தற்குத் தக்க வலிமையை முயற்சி உண்டாக்கும் என்கிறார் திருவள்ளுவர் (611)

சொல்வன்மை

கற்பவர்க்கு வேண்டும் திறமைகளில் ஒன்று சொல் வன்மை ஆகும். சொல்லைப்போல வெல்லும் கருவி உலகில் அரிதாகும்.

சொல்லாற்றலிலேயே உலகப்புகழ் பெற்ற பெருமக்கள் பலராவர். வலிய படைக்கருவிகளைக் கொண் டவர்களும் கூட , சொல்வலிமைக்கு ஈடு தர முடியாமல் தோற்றுப்போன வரலாறுகள் எண்ணற்றனவாம். அதனால், சொல்வன்மை என்று சொல்லப்படும் நன்மைபோல ஒருவர்க்கு உதவும் நன்மை வேறொன்று இல்லை என்றார் வள்ளுவர் (641).

‘சொல்லுதலில் வல்லமையாளனாகவும், சோர்வு இல்லாதவனாகவும் ஒருவன் இருந்தால், அவனை எவராலும் வெற்றி கொள்ள முடியாது’ என்று உறுதியும் சுவறினார்.

**“சொல்லல் வல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான் அவனை
இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது” (647)**

அதனால் வெற்றி வாழ்வை விரும்பும் இளையவர் தம் இளமைப் பருவத்திலேயே பெற வேண்டிய பயிற்சிகளுள் ஒன்று சொற் பயிற்சியாகும்.

பயனில சொல்லாமை

சொற்பயிற்சி வேண்டும் என்பதால், எதையாவது எப்படியாவது பேசிப் பொழுதை வீணடிப்பது அன்று அது. பயனற்ற சொல்லை எதற்காகவும் சொல்லக் கூடாது என்பது வள்ளுவம், சொல்லவே கூடாது என்றால், பயனற்றதைச் செய்யலாமா?

பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்பவனை மகன் என்று சொல்லுதல் கூடாது. அவன் மக்களுள் ‘பதர் ஆவன்’ என்கிறார் அவர் (196).

மணி இருப்பது நெல்; மணி இல்லாதது பதர்; பதரை எவராவது நெல் என்பாரா? அது போல், பயனில்லாதவற்றைச் சொல்பவனை ‘மகன்’ என்று சொல்லுதல் ஆகாது என்கிறார். நீரும் உரமும் கொண்டு நெடுக வளர்ந்து நெல் மணி தராத பதர் போன்றவனே, உண்டு வளர்ந்து உயர்ந்தும் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லித் திரிபவன்!

தற்செருக்கு

படிப்பவர்க்கு ஆகாத குணங்களுள் ஒன்று செருக்கு ஆகும். செருக்கு, அறிவின் அடையாளம் அன்று. அறிவின்மையின் அடையாளம்

ஆகும். மணிபிடித்த நெற்கதிர் தலை தாமும் அல்லவா! மணியற்ற பதர் தானே நிமிர்ந்து நிற்கும்! அப்பதர் போன்ற தன்மையரே அறிவில்லாச் செருக்கர்.

சாக்ரட்சு என்பார் பேரறிஞர்; பெருஞ்சிந்தனையாளர்: அவரிடம் ஒருவர் உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? என வினாவினார். சாக்ரட்சு, 'எனக்கு ஒன்றே ஒன்றுதான் தெரியும்; அது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்பது என்றார்.

தமிழ்நாட்டில் சித்தராக விளங்கிய திருமூலர் என்பவரோ என்னை அறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்; என்னை அறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்' என்றார்.

திருவள்ளுவரோ அறிய அறியத்தான் அறியாதது எது என்பது புலப்படும் என்றார். 'கற்றது கைம்மண் அளவு கல்லாதது உலகளவு' என்பது ஓளவையார் பாட்டு. இவ்வாறாகவும் கல்விச் செருக்குக் கொள்வது தகுமா? இதனால் யாம் பேரறிவுடையேம் என்று ஒருவர் கொள்ளும் செருக்கு அவர் அறிவில்லாதவர் என்பதற்கு அடையாளம் என்கிறார் (841) திருவள்ளுவர்.

இன்னும் சிலர் தாம் படியாதவற்றையும் படித்ததாகக் கூறித் தற்பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்றனர். இத்தகையவரைக் கருதிய திருவள்ளுவர், தாம் படியாதவற்றையும் படித்ததாகக் கூறி நடிக்கும் நடிப்பு, அவர்களை மெய்யாகப் படித்தவற்றைக் கூடப் படியாதவர் என்று எண்ணுமாறு செய்துவிடும் என நயமாக இகழ்ந்துரைக்கிறார் (845).

முந்திரித்தனம்

கல்விச் செருக்கு இல்லாவிடினும் சிலர்க்குத்தாம் கற்றதைச் சொல்லி விட வேண்டும் என்னும் பேரார்வம் இருப்பதுண்டு. சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்ல வேண்டிய காலம் இடம் அறிந்து சொல்லுதல் வேண்டும். கற்றறிந்த பெரியவர்கள் சுவடிய சூட்டத்தில் அவர்கள் சொல்லும் கருத்துகளைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுதல் கடமையாக இருக்கவும் அதனை விடுத்து, அவர்களுக்கு முந்தி முந்தி எதையாவது சொல்லிக் கொண்டிருத்தல் அறிவு வளம் பெறவேண்டிய மாணவர்க்கு ஆகாத்தன்மையாம் (715).

திறமையான வணிகன் பொருள்களை வாங்கும் இடத்தில் வாங்கும் காலத்தில் வாங்கி, விற்கும் இடத்தில் விற்கும் காலத்தில் விற்பதுபோலக் கற்பவரும் அறிவைப் பெறத்தக்க இடங்களில் காலங்களில் பெற்று, பயன்படுத்தத் தக்க இடங்களில் காலங்களில் பயன்படுத்தல் வேண்டும். இதனை நோக்கியே காலம் அறிதல், இடம் அறிதல். வலியறிதல் என்றெல்லாம் திருவள்ளுவர் கூறினார்.

அறிவனைச் சார்தல்

'அறிவே கடவுள்' என்று ஆன்றோர் கூறுவர்! அறிவுடைய ஆன்றோர்களை - அறிவர் என்றே வழிபட்டும் வருதல் உண்டு. 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவன்' என்பது நம் முன்னோர் கொடை திருவள்ளுவர் தம் முதல் அதிகாரத்தில் இரண்டாம் பாடலில், கற்றதனால் ஆகிய பயன் என்ன? என்று ஒரு வினாவை எழுப்புகிறார். தூய அறிவின் வடிவானவனின் நல்ல அடிகளை வணங்காதவர் தாம் கற்ற கல்வியால் என்ன பயன்? என்பதே அவ்வினா. அதனால் தூய அறிவின் வடிவாம் இறையை வழிபடுதலே அறிவைப் பெற்ற பயன் என்பது விளங்கும். அறிவைப்பெற விரும்புவோர் அறிவனை வணங்க வேண்டும் என்பது இயற்கைதானே!

(தென்னை பேசினால்)

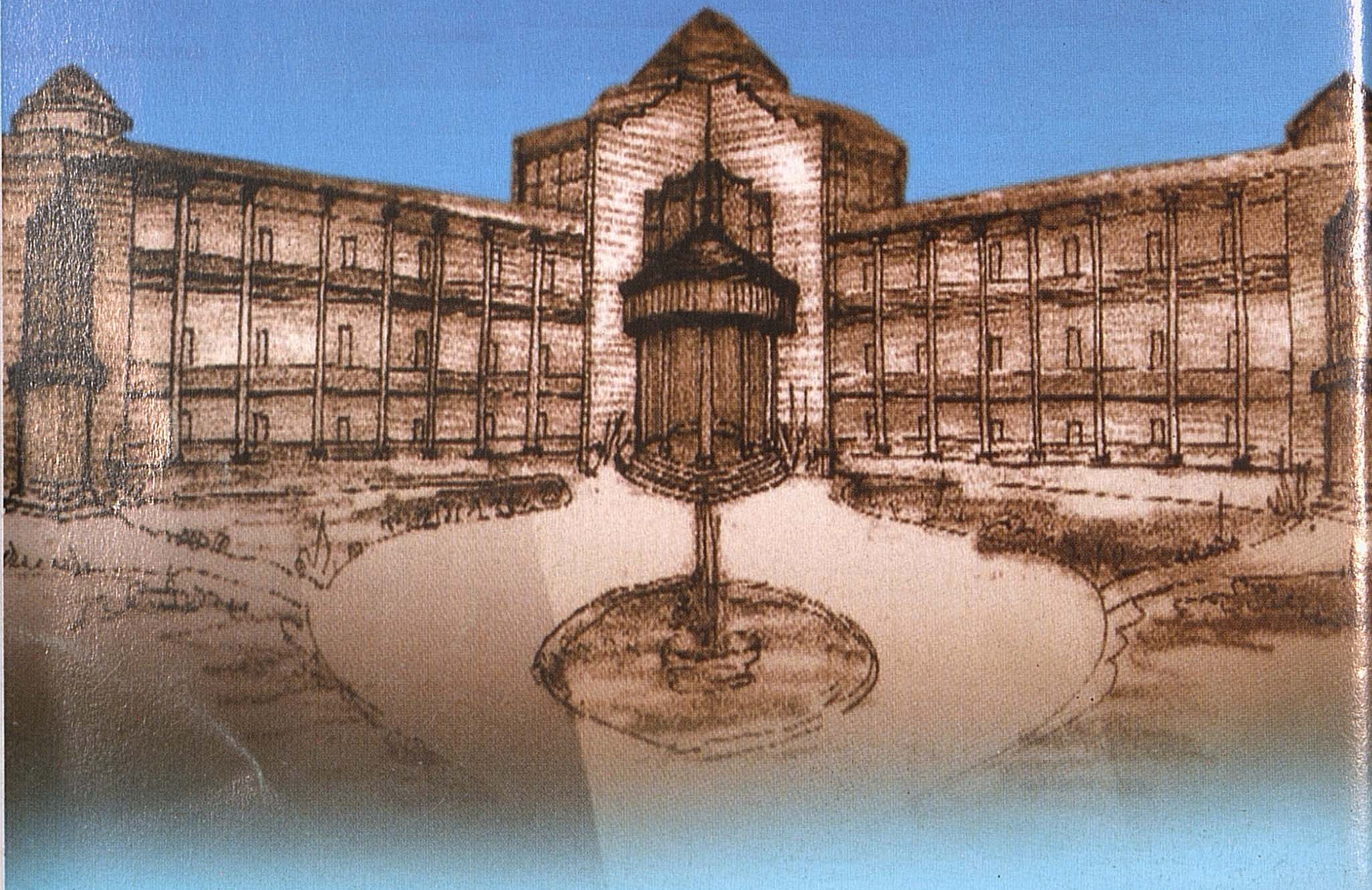
என்னைப்பார்!

தென்னைப்பேர்!

உன்னைப்பார்!

உயரப்பார்! என்றும்!

ஆகநல் பள்ளி

பதின்மம் மற்றும் மேல்நிலைக் கல்வி

இது ஒரு

கொடைமாட்சி அறக்கட்டளையின் அங்கம்
அப்புத் தோட்டம், கொங்கணாபுரம்-637 102